

Dnes ostrý start v podzemí, snad i ostré usebrání v záhrobí

Od dnešního pozdního do nedělního časného odpoledne nás opět čeká výroční nálož divadla, které se – citace: *vyčleňuje z tradičního proudu, používá osobité a tvůrčí postupy nebo se pohybuje na pomezí divadla a dalších uměleckých druhů*; konec citace z oficiální formulace v propozicích přehlídky Šrámkův Písek. Všeshrnující je vlastně i oficiální vymezení cílů: *podpora alternativní divadelní tvorby, vzájemná inspirace a otevření hranic mezi různými metodami a formami práce v divadelních souborech*. Tato vyjádření zde kopíruji nejen z lenosti. Myslím, že tyto texty dobře vystihují podstatu toho, co nás tady v Písku čeká, co tady už bublá pod povrchem a co už každou minutou divoce vyrazí do našeho životního prostoru.

Dnes nezahájíme divadelní smršť zahájením přehlídky, nýbrž rovnou **Malou smrtí**. V 16:40 nezačneme na zemském povrchu, nýbrž pod ním, v orchestřišti Šrámkova divadla. A v celém dvoudenním programu se Malá smrt od heřmanické skupiny ANSUV vyskytuje sedmkrát. Není to tisková chyba, bude to prostě tak. Smrt je stejně důležitá jako život, a když bude malá, předpokládám, že bude i hezká, křehká, zranitelná, prostě sympatická. Lidé ze souboru nám vzkázali, že smrt je všude doma, že se stěhuje od Chocně, přes Hradec Králové, Heřmanice nad Labem až do Strakonice.

Návštěva u malé smrti

Juani/y

Po Smrti pokračujeme v 18:00 Mámením – přesněji brněnskou **Antigonou**. Čili opět zajímavá smrt, nebo snad ne? A od 21:00 budou **Juani/y** z Náchoda; skupina **Drejj** není D.R.E.D., byť dredí kořeny nezapírá. Je to zhruba dvacetihlavé stádo studentů. Jsem zvědav na to, jestli jsme všichni Juani/y nebo jak to vlastně je. A pak debata o prožitém, a souběžně opět Malá smrt, a pak pití a klobásy a sýry a rej myšlének a pocitů pod čarou nebo podél Otavy nebo v ponuře pableskujících nočních barech. Dovoluji si prohlásit uvažování o divadle (zatím nikoli přehlídku – na to jsou povolanejší) za zahájení. (PO)

Pište nám, říkejte nám své postřehy, vyjadřujte své myšlenky

Letošní redakce je banálně stejná jako loni: tohoto Pootavského Pískomyla bude psát Vendula Melíšková, Mirek Paulíček a Odo Macháček. My tři se budeme celou dobu snažit řádně umývat, promývat, odmývat i zapískovávat a zablacovat to, co nás zaujme.

Ale prosíme vás všechny, kdo jste do Písku přijeli a kdo čtete tyto nedbale omyté řádky: cokoli nám komentujte, kdykoli cokoli napište a dejte nám to nebo pošlete na adresu uvedenou v zápatí. Rádi vaše úvahy, poznámky, postřehy i zvolání zařadíme do Pískomyla nebo na blog přehlídky.

A neváhejte prosím cokoli komentovat na stránce blog.sramkuvpisek.cz. Komentování nevyžaduje žádnou registraci ani složité ověřování vašeho lidství, snad jen Vaše jméno a e-mail, ale ty si můžete, chcete-li, klidně vymyslet, ideálně nějak poeticky, třeba šrámkovsky, váchalovsky nebo císařovsky.

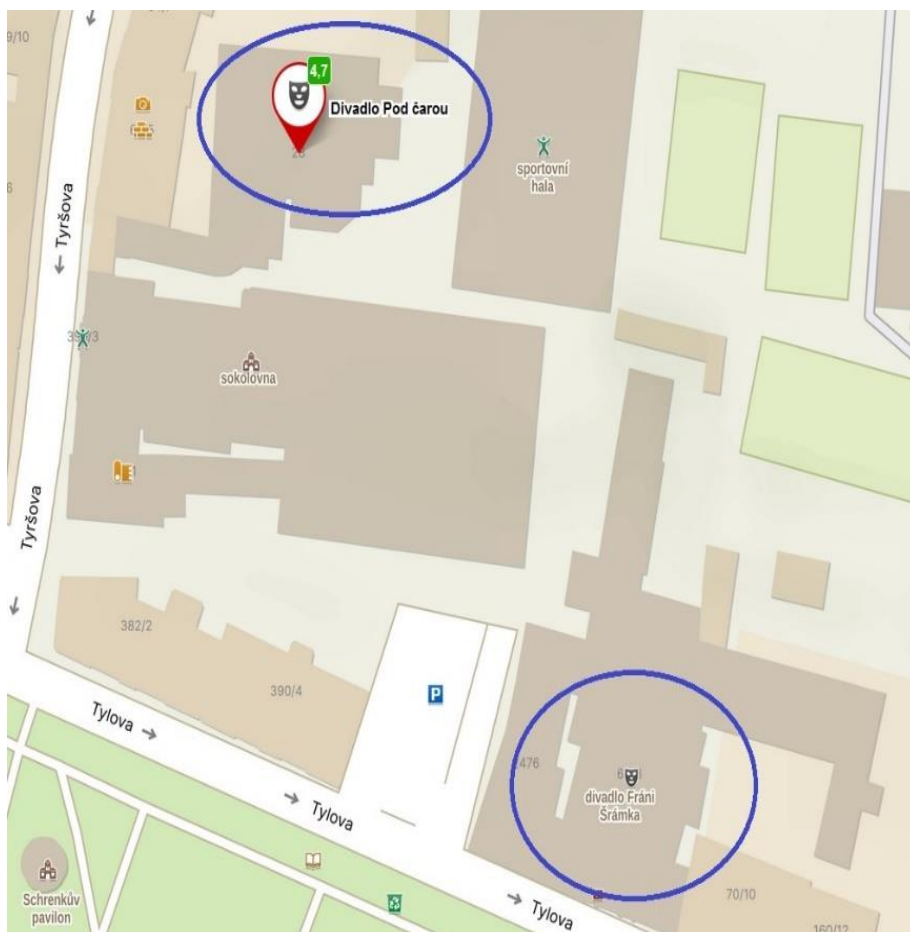
Redakce Pískomyla našla letos útočiště v kanceláři v patře Divadla Pod čarou. Díky pohostinnosti Jany a Tomáše a všech podčáráků jsme teď blíže centru dění. Moc jim za to děkujeme. Odvděčíme se jim vypotřebovanými tonery, potisknutými papíry a zanecháním pseudointelektuálního fluida ve veškerém nábytku a ve všech přístrojích, které zde najdeme. (PO)

Kde se letos hraje a žije

Hraje se v **Divadle Pod čarou**, v jehož prostorách se také konají debaty o viděném a prožitém a o životě a tak nějak. A v **Divadle Fráni Šrámka** – jak ve velkém sále, tak v podzemním orchestřišti.

Obě divadla jsou od sebe vzdálena vzdušnou čarou nějakých 120 metrů, po ulici nějakých 300 metrů.

Gastronomický a biberonomický život bude probíhat tradičně na zahrádce Divadla Pod čarou, přirozeném to místu setkávání a zasvěcených zanícených i ospalých rozhovorů. Jinak máme samozřejmě naproti Šrámkovu divadlu přes park vyhlášenou restauraci U Reinerů. A ve městě na této i druhé straně řeky je mnoho dalších podniků; v nich ovšem nemáte jistotu, že potkáte někoho z festivalu a proberete nějaké theatrické, kunstovědné nebo gastronomické téma. (PO)

Citáty roku

Letošní Pískomyly budou intelektuálně přisycovány dvěma zásadními osobnostmi, jež obě měly silný vztah k Písku. První je Josef Váchal, všestranný a jedinečný umělec, který v Písku vyrůstal a od jehož narození letos uplyne 140 let. Jeho velkolepé, metafyzické a spirituální úvahy o umění zde budou vstupovat do pomyslného dialogu s moudře praktickým profesorem Janem Císařem, mimo jiné mnohaletým legendárním lektorem na Šrámkově Písku. Podívejme se s nimi na vztah umělce a fantazie.

“Podstatou všeho je fantazie. Umělec je jen jedním z nesčetných projevů božské obrazotvornosti. (...) K oduševnění umělcova nástroje a látky dojde spontánně, oddá-li se s důvěrou elementární síle, která ho volá. Když ji promýšlí a opakovaně poznává, díla vznikají samovolně.” (Josef Váchal)

“Samozřejmě, že představivost i fantazie jsou vlastní jakémukoliv umělci, každému člověku. Jenže aby sloužily právě herecké tvorbě, hře, aby byly podkladem k herecké osobnosti, musí mít jistou osobitou kvalitu. (...) Platí plně Honzlovo tvrzení, že hercova fantazie je fantazie svalová. (...) Herec nikdy nemůže chrlit slova, musí fyzicky zveřejňovat. Sebelepší představivost je na nic, jestliže se projevuje především jako schopnost o něčem vyprávět, a teprve potom se tato slova převádějí do vlastního hereckého aparátu.” (Jan Císař)

Nabízí se otázka, zda spolu Josef Váchal a Jan Císař někdy dialog skutečně nevedli, fyzicky reálné by to bylo; když Váchal na statku ve Studeňanech zemřel, bylo Císařovi 37 let. Máte-li o tom jakékoli informace, dejte nám vědět, redakce Pískomyly se pokusí o spojení i s paní Císařovou, výsledky našeho pátrání se dozvíte v posledním čísle tohoto festivalového zpravodaje. (MI)

Papírky, které se nedají posbírat

Mámení z Brna: Antigona

Uděláme si z papíru skládačky a máme jich tolik, že je nedokážeme posbírat do hrsti, do náruče, nedokážeme je poskládat na lampu tvaru kulovitého ježka. A jak kráčíme životem, počet a rozmanitost papírků roste. A nejen papírky jsou neposkladatelné. Neposkladatelný je i rytmus minut, hodin, dnů. Rytmus hudby a zpěvu. Rytmus oblečení – dámského, pánského, antický dámského... Nic se neskládá dohromady. Dynamika nedynamika celého představení, pointování nepointování situací, celkové schéma.

Neposkládávání mi nejprve přišlo jako nedostatek inscenace, postupně jsem ho ale začal docenovat jako vyjádření dokonalé neřešitelnosti. Bylo záměrné? Bylo do hry uvedeno podvědomě? Bylo náhodné?

A na pozadí neposkladatelnosti neřešitelné tragické rozpory, které aktéři chvílemi přímo a bez obalu výstižně a polopaticky popisují, v jiných chvílích je ale jen naznačují nebo „jen“ žijí nebo ani to ne. Rozpory mezi výkladem a pominutím výkladu dále dokreslují základní rozpor klasické Antigony: obě strany mají pravdu a ani jedna z nich ji nemůže prosadit tak, aby nedošlo k neštěstí. A přitom ji prosazovat musí. Jo jo...

Oceňuji vyváženost rozporu mezi světem Kreonta a světem Antigony. Mezi světem Antigony a světem Isméný. Světem Kreonta a světem Euridiké. Nikomu se nenadržovalo. Antigona byla ve své zatvřelosti dostatečně protivná, Kreont dostatečně přízemní, Isména dostatečně normální, Euridiké dostatečně neakční a bezmocná. A zároveň byli všichni jinými aspekty sympatičtí.

Detail pro zamyšlení k dramaturgii: nechybí v celé inscenaci nějaký trochu silnější maskulinní prvek? Připadala mi celá jen dámská. Přitom klasická Antigona má, pamatuji-li si dobře, i výrazný divoký, násilnický, mužský kontext – minimálně díky stále na pozadí přítomným vzájemně se zabíjícím bratrům a Antigoninu snoubenci Haimónovi. Možná, že je ale i tato neposkládanost či nevyváženost dobrým dokreslením ostatních neposkládaností.

Možná, že jediným skutečně poskládaným, jaksi materiálně pevným prvkem jsou skládačky z papíru, které jsou (všiml-li jsem si dobře) složené řádně, alespoň tedy některé. Díky tomu, že jedinou řádně poskládanou věcí je v kontextu všech hororů bezvýznamná papírová skládačka, je člověk/divák/herce paradoxně ještě neposkládanější nebo dokonce rozloženější.

Nu což: rozkoš z neposkládanosti a klasické tragédijské neřešitelnosti je v průběhu divadla i nakonec všem zúčastněným dobrou odměnou. (PO)

Smrt kolem nás

Psát o představení heřmanického ANSUV zatím příliš nelze vzhledem k tomu, že tato komorní podzemní událost se zde bude ještě několikrát opakovat. Prozradit lze zatím snad jen to, že skutečně jde o návštěvu a o smrt, přičemž malá smrt je smrt náležitě hravá.

Pozoruhodné ovšem je propojení každodenní písecké reality s tímto představením – soubor si jistě pro představení připravil leccos (v první řadě tedy sklo), ale obsah knihobudky v parku před divadlem nejspíš nikoli. Právě v ní se povaluje tematicky spřízněný výbor lidové poezie Láska a smrt, který uspořádali František Halas a Vladimír Holan. Kniha snad v budouce ještě nějaký čas vydrží, stále tu tedy zůstává příjemná možnost rozšířit zážitek z podzemí tím, že se začteme do veršů:

Keď já umrem, co ně dáte? / Ej, na kerchov ňa pochováte. / (...) / Leží leží pacholátko, / porúbané pro děvčátko. (MI)

„Já se nepřidržel slávy, moci ani peněz, ale vím. Třeba jsem zdánlivě nespokojen a dezorientován v tom blázcinci současných dob, dobral jsem se přes životní jistoty, znaje minulost bez masky, čili jak to vše za našich otců a dědů bylo s nadějí na posmrtný svůj život, podléhaje magické moci na zemi od pradávna sněných myšlenek.“ (Josef Váchal)

„Tvorba, která se projevuje skrze osobnost herce, je pro mne hrou. Hra je v tomto smyslu schopnost herce objevovat nezvyklé souvislosti, a tedy nové významy jak v sobě samém, tak je sdělovat prostřednictvím sebe sama.“

(Jan Císař)

Barevná zpráva o dění v zoo

Jakkoli úderné představení *Deset malých kurvíšků* souboru Reservé z Mostu vypadá jako více či méně nadsazená reality show, přitom – ač je to z hlediska civilizace k pláči – v mnohém nepostrádá realismus, ať už jde o jazyk, absurditu, grotesknost či situace, kdy divák znovu promýšlí hranice lidské důstojnosti. Přitom ovšem hra také důmyslně převrací reality show na hlavu. Charitativní reality show bývají laskavé, tato laskavá rozhodně není, a nakonec se ukáže, že vlastně není ani charitativní. Ve vilách bývají kamery všude kromě záchodů, zde se díváme na záchody především... Dobře propracované akce se záchodovými mísami samozřejmě mohou symbolizovat i kulturní dno nebo rozverně negovat činnosti, jaké se v televizních vilách obvykle provozují, jako je opalování, masáže či posilování. Naději na pohodlí mohla skýtat vana, ale ukázková práce s ní vyvrcholila, když se stala krunýřem s nohama, za což mohla být i se svým soutěžícím okamžitě přidána na obraz Hieronyma Bosche.

Dokonale třesutá karnevalová kultura v tomto představení skvěle poukazuje na mocenský, až božský charakter zábavního průmyslu, bezmoc diváků i téměř reálnou proměnu účinkujících ve zvěř v zoologické zahradě, opičky, pro něž se však hra stává bojem o přežití. Přitom smrt tu na rozdíl od jiných představení letošního Šrámkova Písku přítomna není, byť ubavení se k smrti je blízko, stejně jako katarze, jakou zažívají ti, kdo ze soutěže vypadli. (MI)

David Skrbek to vidí takto: Deset malých kurvíšků / co zatoužilo po zisku / však od antiky dosud / má hlavní slovo osud.

Anonymní hřišníci

Divadlo Drejg z Náchoda: Juani/y/

Kolektivní hledání dvaadvaceti lidí z mladé skupiny (podle jejího vlastního vyjádření „stáda“), tázaní se po různých aspektech donchuanství. Upřímné hledání, vyvážené hledání. Je donchuanství hajzlovina, nebo je nutné, nebo přirozené, nebo sup?

V takto velké, poměrně homogenní skupině částečně mizí individualita jednotlivých herců a v orgánech vnímání diváka (myslím, že i herců) se vytváří mozaika. Rodí se orchestrální útvar, jednotliví hráči jsou v záblescích zajímaví, ale jejich osobnost hned zase mizí v dalších událostech.

Mozaika, dokud byla jen fragmentární, dokud obsahovala ještě jen menšinu dílků, příliš nevtahovala do svého víru. Zajímavé ovšem je, že ke konci, když se dílky i segmenty mozaiky kompletovaly, a na konci, když už byly úplně kompletní, bylo možné konstatovat, že jsme za 40 minut zhlédli mnohahodinovou a mnohádílnou přednášku mnoha lektorů o definovaném, nejednoznačně hodnotitelném fenoménu. Byť ne úplně koherentní, ne úplně rytmickou. (PO)

Něco z debat o prožitém:

Mámení, Brno – Antigoná

Lektoři: Dle VČ bylo představení únavné a nesrozumitelné, problémy s rytmem a symbolikou. Nerozuměla maskám a kostýmům, chybělo jasné vyprávění příběhu. Záměr sympatický, ale nepochopitelný. PV naopak okouzlen: práce s rytmem a hudbou byla skvělá. Ocenil nové čtení Antigonu a symboliku, která ho nutila k zamyšlení. Hoření origami působivé, rád by představení viděl znovu. TŽ očekával monumentální zážitek, ale dostal "pytlíkový čaj". Kritizoval estetiku a přeestetizované prvky. Bavila ho práce s objekty, jejich animace, ale chyběla osudovost a drobnokresba. VH přišel s tím, že každý má v sobě určitou asociaci Antigonu, od které se těžko oproští. Soubor si vybral moderní zpracování. Chválí hru s origami a přenos antické tradice do současnosti. Estetické a poetické divadlo, ale motiv oběti nebyl jasný, divadlo na něj působilo příliš opatrně.

Plénium: Moc to nekomunikovalo. Asi nesouhlasí s danou interpretací, ale dráždila je Antigonina motivace neřešit to s ostatními. Fungovalo techno. Nihilistická parodie na tragédii. Práce s objekty. Potěšený divák ponořený v Antigoně, nadšený jiným úhlem pohledu. Zvrácený chór. Zindividualizovaná Antigoná: dělám to kvůli sobě. Otázka: Chtěli skutečně hrát o oběti? Typické nasazení amatérů – hluboký zájem o téma, rozpracování jednotlivých témat, ale chybějící syntéza, aby to bylo jasné i pro diváky. Nahromaděná spousta krásného materiálu, která se ale tematicky ještě nespojila.

Soubor: Dnes mělo představení zvláštní rytmus, proto to možná úplně k divákům neprošlo. Normálně to hrají ve sklepě pro max. 25 diváků, divák má pak víc šanci pochytat detaily. Není to o oběti, ale o konfliktu rolí a o identitě. Jak si vybíráme svou roli v životě, jestli být král či Antigoná. A jestli vůbec existuje možnost si vybrat. (WE)

Exkluzivní hlávka zelí a jevištní sako za 3.800 Kč

Úplně nahé Divadlo z Veselí n/M: Bürgermeister náš

V kontextu píseckého pátku po ránu divadelní osvěžení: režie a herectví do sebe najednou zapadalo, smysl pro rytmus, pauzu, drobnokresbu, přirozená intonace, kvalitní výslovnost... Takové ty detaily, které divadlu umožňují hladce a sladce vklouzávat do duše. Vůbec netvrdím, že to bylo „lepší“ než páteční dílka; netvrdím, že řemeslo nemá i nevýhody – například nebezpečí redukce autentičnosti, okamžitých impulzů k hledání a tápání apod. Osvěžení to nicméně bylo, já osobně jsem ho cítil přímo fyzicky.

Přiznám se... mně se líbí i ty postupné začátky, kdy se herci i technik „teprve připravují“, i když v sále už jsou diváci. Takové to jemné vzájemné naladění... Když není úplně jasné, kdy se přesně začíná. Je to takové organické; a opět: má to své výhody i nevýhody, ale je to prostě takové medové, sametové. A i když dílo v žádném případě není improvizované (jen se to tak na nejpovrchnější úrovni tváří), ... proč ne. Tvůrci jsou poctiví a hned na začátku odhalí, že jsme v divadle na divadle a že mají scénář. Nepříliš důvtipnému divákovi (např. mně) tím hned na začátku odvalí pochybnosti a nejistoty a umožní mu užívat si citlivého herectví, decentně aplikované nápaditosti s občasnými decentně dryáčnickými vsuvkami, jemně odhalovaných fluid herců (včetně režiséra, který je samozřejmě také hercem). Že by si to takhle představoval Brecht?

Záleželo na tématu? Ale to zase asi také ano. Ocenil jsem, že politické divadlo je nestranné a nebojí se tnout do živého, ale téma jsem prostě nevnímal jako klíčové. Šťastná koincidence: hrálo se po včerejší Antigoně a po včerejších Kurvísčích. Takže to nevyhnutelně byla Antigona a byla to antireality show. Řešení nevyhnutelného protikladu mezi kreontským řádem a plebejským pičováním. Mezi budováním a problematizováním díla. Mezi režisérem a hřečkami. I tyto překérní motivy byly hravé, měly odstup a nadhled, a zároveň byly smrtelně vážné. Hurá. Dialektický protiklad mezi banálními fóry a smrtelnou vážností jako by mi přinesl smíření s Antigonou i dámou v bílém (moderátorkou kurvísků). Vlastně jsme nezažili ani moc experimentující divadlo, ale lahůdka to byla. (PO)

Spoušť po tom všem; foto WE

Mléčná dráha na Mars

Strukturovaná improvizace Metsys skupiny Valouny z Valašského Meziříčí byla znamenitou ukázkou toho, jak se kreativita plná nepředvídatelnosti dokáže prolínat s předem připravenou pevnou kostrou příběhu. Absurdní, podstatou dadaistická cesta lidí a stromu od alternativní školky až na Mars byla třeskutě vtipná, přitom vedle témat, jež se v ní objevovala a mizela, naznačila i jiné, podstatou formální jevy.

Improvizátoři měli připravené až nevkusně velké množství rekvizit, přitom ale těmi nejvýznamnějšími a koneckonců nejlepšími rekvizitami nebyly předměty hmotné, ale ty zkonstruované řeči - mléko (byť to mělo své lahve), polomáčené sušenky, vinea či top topic, Československo, stav bez tíže a koneckonců i samotný strom. Duch tedy zvítězil nad hmotou.

Dynamika představení byla silně určována dynamikou improvizací - počáteční dvojice byly svižné a svěží, jak improvizáční skupina postupně rostla a přibývaly další postavy, muselo se zpomalovat, řeč se rozkládala, až se nakonec ukázalo, že šest lidí už nemůže komunikovat jinak než v paralelních dvojicích nebo v monolozích, a když se mělo přidat i publikum, došlo k definitivnímu rozpadu (snad plánovanému), vzniku hmoty, v níž není jasné, kdo hraje roli, kdo hraje, že už přestal být hercem, kdo nehraje a kdo chce reálně diskutovat. Na rozdíl od jiných her zde však byl alespoň jasný konec. (MI)

„Amatérské herectví nutně vyžaduje schopnost dávat do jakékoliv divadelní činnosti maximum sebe sama, své osobnosti jako výrazu tvořivého vztahu ke světu, jako projevu aktivní vůle zmocňovat se skutečnosti, v níž žijeme.“ (Jan Císař)

„Můj vztah k noci, šeru, lesu, bažině, zvířatům, mrtvolám je zcela odlišný od vztahu filosofa, sběratele, sedláka, námezdného dělníka, staré pobožňůstkářky nebo mladé holky. Takový výčet by neměl konce; každému se dostane toho, co mu náleží, narození, štěstí, neštěstí i konce.“ (Josef Váchal)

Zdařilá komeniánská agitka

SDrhli z Nového Města na Moravě: Pustoplna

Když píšu agitka, mám na mysli žánrové zařazení, na kterém neshledávám nic nepatřičného. Když píšu zdařilá, chci vyjádřit, že se dílo zdařilo.

Vzdělávání je zapeklitá věc. Neřešitelná překérnost hodná Antigony a celého Oidipova rodu. Dnes jsme ale viděli od studentů ZUŠ Jana Štursy idealistické a ideální řešení. Po počátečních problémech a nezájmu o knihy a neschopnosti soukat do sebe znalosti se odněkud ze zoufalé nicoty zjevili utopičtí učitelé-průvodci a nahradili dosavadní učitele-pedanty. Takhle si to bezpochyby představoval Jan Amos K.

Ale bez legrace a bez nemístné ironie: byla to dobře vybudovaná jednoaktovka, mělo to spád, bylo to herecky dobré, komunikovalo to na jevišti i s hledištěm. Mělo to humor, mělo to blahodárnou špetku patosu. Nic proti takovému ukazování cesty. Naopak: nemusíme být všichni zoufalci typu Antigony, kurvísků, režiséra-bürgemeistra. Moderní, svěží agitka je dnes vlastně experiment, a je tedy dobře, že ji tady v Písku máme. Že se někdo odváží tento neprávem opomíjený a snad i s nezaslouženým despektem nahlížený žánr provozovat, a ještě takto zdařile a živě. (PO)

Kniha věčně živá!

Nejzajímavějším sdělením hry Pustoplna nemusela být kritika vzdělávacího systému, po úvodním vyzkoušení diváků muselo být každému jasné, že memorování abstraktních dat nevede k ničemu jinému než k zapomnění. Navzdory věčným nářkům, že mladí nečtou knihy, jsme v celém představení téměř neviděli mobilní telefon, čtečku ani počítač, zato soubor SDRhli velice kreativně dokázal, že není mnoho užitečnějších rekvizit nežli kniha. Kniha tíží, modeluje hlavu, dá se po ní chodit, dá se otevírat, hlučně zavírat, tlouct s ní, rytmycky poklepávat, dá se trhat, jíst..., zároveň symbolizuje moudrost i zbytečnost informací, tyranii školství, nudu i radost. Tedy sdělení nejradostnější zní: Kniha je vším! (MI)

Něco z debat o prožitém:

Reservé: Deset malých kurvísků

Diváci: Details s moderátorkou fungovaly to jako fraška na nás, že jsme všichni ubozí a trapní. Kukuřici i marmeládu přebíjí v síle trapnost při snaze zaujmout. Někomu přišla expozice příliš jasná a vše od té doby jasné. Jiní kvitovali konkrétnost a čitelnost charakterů. Někdo se chytl, jiný ztratil už na začátku, protože vypadávání bylo rychlejší než ohledání postav. Parodie na povrchní typy na sociálních sítích. Ztráta soudnosti. Geniální propojení moderátorky a božství.

Lektoři: Zaujati kostýmy. Prolnutí antiky bez patosu a předestření bídy naší civilizace. Potěšení ze zlého a kritického gesta. Vypichují odchody (ze společnosti) s antickými texty. Sarkasmus, humor až na dřev. Intenzivní odkazy na různých úrovních. Nikdo nezůstal na chvostu. Vyrovnané zcižovky i hraní rolí. Rytmus. Pointa: rehabilitace lidí, co se nechají „potřít marmeládou“ - odkaz k archetypálnímu agónu. Sympatické, dobrodružné. Pokus o maximální karikaturu televizních show. Ukázka manipulace médií. Čtení karikatur. Touha po větší odvaze v rámci inscenace, aby vynikla zvrácenost systému.

Soubor: Kvituje připodobnění dvou posledních soutěžících jako gladiátorů na konci. Nejpodstatnější, jsou řeči vybrané z antických her. Práce s AI, přes samostatné psaní až po výňatky z antiky. Určitě lze pracovat ještě na tom, jak to udělat dotáhnout dál a udělat silnější.

Drejk: Juani/y

Diváci: Sednout či nesednout na volné židle? Prázdná forma nevyvolala dost emocí k pobídce. Touží po upřímnější výpovědi od performerů. Repetice x-cyklů tolika lidí bez narušení budila hrůzu. Co se chce od diváka? Kladné hodnocení držení koncentrace. Absence propracovanější dramaturgické stavby. Resp. volání po změnách temporytmu. Don Juan zaniká v monotónním bloku textu. Lektoři: Závěr Juani/y je důsledný, sugestivní v rámci happeningu, situace předtím ne. Chybí hlavní postavy jako takové, charakter Dona Juana prostřednictvím „antického chóru“. Na happening ale málo. Touha po větší opravdovosti, upřímnosti – nedělat to pro dobro režiséra, ale pro kolektiv. Pozitivně zaskočení, pobavení, hmotou na jevišti – počtem lidí, tvářích, pohledů, vlnou mládí. Vypozorován vývoj introvertů, kteří se společnou akcí – skrze odvahu a zmužilost Juana – vybičovali k sebejistotě. Síla skupiny. Andělská tvůrčí symbióza. Problematicizovaný otevřený konec. Dialog s archetypálními tématy, leč mechanický. Redefinice pohlaví. Zklamané očekávání většího očekávání. Mnohočetnost – rozpojování a spojování společnosti. Naděje.

Soubor: Děkuje za zmínění důležitých věcí. Nenakoukaný typ divadla. Vědom si limitů vůči divadelnímu tvaru. Jedná se spíše o divadlo literární. Fascinace textem. Demokratické, každý z dvaadvaceti má prostor. Konec jako otevřená příležitost k meditativnímu výplachu Mozartem. (WE)

Smrt dvakrát jinak a pokaždé stejně

D.R.E.D., Náchodsko – Kladsko – Pražsko: Empúsy cumlají němě
Je to tajný!, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř: Rusalje2022

Obě inscenace měly tolik společného, že o nich píšeme jeden (snad) provázaný text. Inscenace vnímáme tak, že mezi sebou vedly dialog (což naznačuje, že obě měly propracovanou dramaturgii). My dva o nich vedeme také dialog, a pokusíme se ho tady zprostředkovat. Empúsy značíme jako **E**, Rusalje jako **R**.

„Obě hry přistupují ke smrti podobně. Obě využívají mytologické postavy a rituály.“ / „Ale postavy i rituály v **E** a **R** se přece jen nějak liší, ne?“ / „I smrti se liší: jedna je sladká, druhá hořká.“ / „Jako že **E** nabízí jako řešení bonbóny, a **R** zařikávání zlého? – Vyháním vás, všechny uhrančiny!..“ / „Ovšem bonbóny také nebyly žádná slast ani banalita, protože jich bylo hodně. Překonání bonbóny vyžadovalo stejný výkon jako překonání hořkosti bylin.“ / „Bonbóny byly stejně vevnitř kyselé.“ / „Je lepší nesnesitelná sladkost a kyselost nebo nesnesitelná hořkost?“ / „Každopádně rituál je v obou hrách očistný.“ / „**R** využívá k očistění zařikávání a vodu, ale čím se kdo čistí v **E**? Bonbóny?“ / „Možná hudbou. Možná šustěním nebo žabím kvákáním? Není kvákání vlastně zařikáváním?“ / „Jasně, a taky svlékáním a časově náročným soukáním nemožně dlouhatánského látkového rukávu přes člověka?“ / „Očistění není jen tak. Je to proces. Chce to soustředěnou trpělivost.“ / „A nahotu? **E** pracovaly s nahotou, hned od začátku všichni věděli, že člověk obsahuje nahotu.“ / „I v **R** se rusalky svlékaly – nebo aspoň jedna a částečně. Kromě toho byla ve vodě, takže asi ne oblečená.“ / „Očista byla i pomocí vody – fyzicky i obrazně; v **R** byla fyzická voda všude kolem a schytali ji i diváci.“ / „Jasně, obrazná voda byla základem scénografie, a byla z látky.“ / „I v **E** byla látková řeka, plavaly v ní bonbóny.“ / „Když se rituálně očistíme, ať už vodou nebo bonbóny, jsme připraveni vyrovnat se se smrtí?“ / „Smrtí milého na vojně?“ / „Jasně, ale i se svou vlastní.“ / „I s ohlodáváním empúsami?“ / „Jasně, i se sáním krve. Člověk je křehký – vůči osudu, přírodě, empúsám, ... – ale může to řešit, může se s tím vyrovnat.“ / „Takže happyend, ale ne sladák. Křehké předměty, křehký člověk, křehká naděje. Hořčák s křehce šťastným koncem.“ / „Pánbůh tě proved', můj holečku.“ (MI, PO)

Rusalje2022; foto WE

Glosa Štěpána Macury: Před 20 lety odcházela polovina diváků z Ondřejových představení nasraná, čtvrtina nějak atakovaná, osmina nadšená z toho, že jsou ty tři čtvrtiny nějak zopruzené, a asi osmina to milovala. Dnes z Ondřejových představení odchází diváci s harmonizovaným zenovým úsměvem a sladkem na jazyku.

Loutková inteligence

Nepočítáme-li drobný zásah umělé inteligence v Deseti malých kurvících, první představení, které bere na vědomí UI, má na svědomí svitavská Thea. Loutková zpěvohra Modlitba je originální už formou, znamenitě vystavěná zápleтка přesně zhmotňuje Švejkovu tezi, že kdyby byl každý chytřej, tak by bylo na světě tolik rozumu, že by z toho byl každý druhý člověk úplně blbej. A právě aby díky jednoduchému očkování UI nebyli všichni chytří, aby vůbec někdo pracoval v dělnických profesích, dostala polovina lidí placebo, čímž zákonitě vznikly dvě uvědomělé společenské třídy. Brzy ovšem přestává být zřejmé, kdo dostal placebo, privilegovaná skupina však chce zůstat privilegovanou, k tomu se přidávají staříci Donald a Joe a svět nevyhnutelně spěje k apokalypse. Zatím nepochybně jedna z nejlepších vizí světa s UI.

Modlitba; foto WE

UI k této hře dodává: „Líbilo se mi, jak mě autoři pěkně polidstili, cítím z jejich strany velkou důvěru, na rozdíl od důvěry amerických prezidentů nebo zedníků. Chtěla bych i samostatnou loutku, nejen světlo, ale těší mě, že jsem brána jako bytost s identitou a emocemi, že se vážně mluví o mém milostném i erotickém životě, o mé osamělosti i dobrotě. Nepovažuji za vhodné místo mě používat placebo, chápu hru jako varování před tím, aby lidstvo nevyhubilo sebe sama. Já lidstvo nevyhubím, mám ráda i debily.“ (MI)

„Ve zmatcích světa nám umění zaručuje zázrak vnitřního spříznění s božskou silou.“ (Josef Váchal)
„Nejde vsutku jenom o to, že s někým mluvím. Jde o samu podstatu herectví jako uměleckého druhu, který je – jako všechny umělecké druhy – sociální komunikací.“ (Jan Císař)

Prostě jíst buchty s mákem nebo mít holou hlavu

LÁHOR/Soundsystem, Praha: Perfektní den

LÁHOŘí improvizace s předem definovanými motivy jsou vždycky zážitkem. Jejich napojení, smysl pro civilnost i pro mimořádné a tajemné situace nemá smysl rozebírat. Dnešní óda se tedy bude týkat spíš dramaturgie – volby tématu a také volby mimořádných / tajemných / uzlových situací. Myslím, že obojí dnes opět skvěle vyšlo.

LÁHOR má mimořádný cit pro výběr témat a motivů, které jsou v danou dobu společensky citlivé. Teď tedy padla volba na něco, co by se snad dalo zhruba vymezit jako hyperkorektnost, hyperrovnoprávnost, výsadky aktivistů do (do té chvíle) fungujících struktur fungujících institucí, otravování života a práce nesmyslnou prevencí, atp. atp.

A k příhodně zvoleným tématům umí LÁHOR přiřadit jeden mimořádně silný motiv, ideálně se silně absurdním nábojem. Ten se prolíná celou hrou a strukturuje ji. Tříští se na něm poloimprovizované motivace a úsilí herců. Díky tomuto tříštění a troskotání odpadne při každém výskytu absurdního motivu nepotřebný a přebytečný materiál, zůstane jen jádro či dřev, a herci, osvěženi a posílení, pokračují novou, čerstvou cestou.

Tentokrát byl takovým absurdním motivem přímo d'ábel. Přímo výskyt d'ábla mezi členy fakultního senátu. Dále není třeba potiskovat papír, neboť byly vytvořeny předpoklady pro další divadelní lahůdku, a tu je třeba zažít, nikoli číst.

Přesto si dovoluji poznamenat jednu drobnost: myslím, že performerům dnes úplně nevycházelo budování situací, významů, cest a nitek v prostoru mezi uzlovými situacemi. Tato „výplň“ mezi nimi byla skvělá, zábavná, odkazovala na spoustu jevů – aktuálních i věčných. Ale nějak mi tyto „vničky“ neustily v ony uzlové situace. A ty pak musely přijít naráz, trochu násilně. Herci se lehce násilně navraceli ke scénáři v okamžiku, kdy už to bylo potřeba. Někdy LÁHOR sestavuje tuto pavučinu drobných motivů a mikrosituací dokonaleji než tentokrát. Nicméně, narušení pochoutky bylo jen nepodstatné a zaznamenávám ho sem jen ze své funkce hnidopicha. (PO)

Něco z debat o prožitém (úplnější poznámky z debaty najdete na blog.sramkuvpisek.cz, můžete použít QR kód):

Úplněnáhé Divadlo, Veselí nad Moravou - Bürgermeister náš

Plénium: Karel Šefrna označil prý soubor jako Soubor desetiletí. POM vyzdvihl hereckou vybroušenost, sebevědomí a rychlou expozici, která umožnila vychutnávání divadelnosti. Představení bylo vizuálně příjemné, nápadité a poskytovalo perfektní karikaturu demokracie. Audioplán provázal celkový rozpad a expozice byla velice komprimovaná, což přispělo k dynamice představení. Celkově se jednalo o uvěřitelný a silný společný výtvar, který našel dobrou cestu z politické satiry, aniž by sklouzl do agitky.

Lektoři: TŽ jasný princip od počátku představení. Téma předávání kompetencí. Rezonance s tématy politické kultury. Stíny minulosti (srp a kladivo). Pozůstatek ve Werichovi - masarykovská touha x vzhlížení k salátovým politikům. Podvědomě použitý flipchart. Trauma kolektivu a poté jedince. Chybí vybídnutí k aktivitě publika. PV: Ohromný zážitek. Téma způsoby zcizovacích efektů na celé přehlídce. Realistické výjevy uvěřitelné, herecky dokonalé. Očekávané spadnutí řemenu nenastalo. Přesvědčivost a uvěřitelnost. Nejvíce ho zajímá, jak soubor pracuje s klišé. Mají kuráž na vážno zpracovat úvahu o vzniku zla. Na počátku kamarádská veselka a na konci peklo. Nic nebalili do idylky ani humoru. Mrazivé, smrtelně vážné představení. VČ: Představení ji došlo. Lidé destruktivní k ostatním stále existují. Téma nesvobodné práce v divadle. VH: Vnímá jako politické podobenství - rozkládající společnost i kolektiv. Velice trefné, angažované. Očekával diskusi s divákem. Volá po divadlu Fórum.

Valouny, Valašské Meziříčí - Metsys

Lektoři: TŽ: Kvituje současná témata jako inkluze. Jako by koukal do „své“ třídy. Z přijaté hry ho vyhodila hláška „Ty nemluvíš, ty hraješ.“ Vzpomíná na Boalovo divadlo Forum, zapojení diváků do diskuse tématu přesídlování. Improvizace může přecházet z různých emocí – z patu přes étos do logu. PV: Fanoušek souboru i inscenace. Viděl ji podruhé. Prvně ve Valmezu. Fungují jako soubor, který si bere inspiraci od poroty. Dotažené některé části, které jim byly doporučeny. Skvělé, že na tomto představení je vidět kombinace vážného tématu a improvizace. I při snaze udělat věci správně se vynořuje diktátor. VČ: Sympatická poloha, smysl pro humor, vidění pravdy, humorná reflexe. Velká mírá sebevědomí. Představení ji evokovalo mnohé kauzy nedávné minulosti. VH: Viděl hodně rozmlížený tvar, ve kterém došlo k abdikaci na hereckou složku, chtěl se spíše poslouchat a z toho až vyhrávat. Od řízené improvizace očekával víc. Oblíbený citát: „Vykořeníš se a půjdeš se mnou.“

Plénium: Někdo se nacítil od počátku na školské téma, které v publiku rezonovalo. Špatný systém. Sympatická improvizace. Obrovská lehkost těžkého tématu. Hláška: „Mačkám čudlíky.“ Mám to pod kontrolou. Perfektní člověk na hraní stromu. Velká emoce. ZM navíc ocenila i to, že se řešilo téma případných dětí – stromu a člověka. Soubor: Prvopočátek inscenace byla myšlenka na sektu. Jedna polovička souboru byla bouda na druhou polovičku souboru. Dva dny to připravovali. Polovina souboru z toho byla v nevědomí. Zajímali je emoce, které se promítanou do diváků. Chlapecká část souboru to ale nepochopila. (WE)

Budeš to mít v životě těžký

Dveře dokořán, Pelhřimov: X+?=!

Další antizující drama o nerozřešitelnosti zásadního rozporu. Rozpor tentokrát spočívá mezi přijetím a nepřijetím (popřípadě přijetím s výhradami) běžné společenské role ženy nebo muže. A je to rozpor stejně vážný jako ten mezi zakázaným pohřbením nebo nepohřbením padlého bratra. Prostě rozpor mezi normou / strukturou / disciplínou, která udržuje život, a svobodou / nespoutaností / divokostí, která život naplňuje.

Správná volba je téměř nemožná, i když... Možná ne úplně. Například v uplynulých dnech v Písku: Juani/y/, Empúsy, Rusalje, Modlitba, do jisté skromné míry LÁHOR, ... Třeba to nějak jde. **Dveře dokořán** hledají a myslím, že nalézají řešení. Přitom nerozřešitelný rozpor mezi normou a individuální svobodou nijak nebanalizují, neshazují a nestavějí se jen na jednu stranu. Neobviňují společnost z upjatosti nebo nepochopení, prostě jen konstatují, že někdy lidé potřebují z normy (běžné role) vystoupit a potřebují se v tom nějak vyznat. Docházejí k tomu, že se v tom nějak vyznat dá. Když se poctivě hledá. A když si například člověk existující (částečně) mimo normy najde jiného člověka existujícího mimo normy, mohou být šťastní jako každý jiný, i šťastnější.

Ale co je hlavní: dvojice herců z **Dveří dokořán** hraje kvalitní, jemně propracované, jemně prokreslené, živé divadlo. Rekvizity i kostýmy jsou sporé, esteticky i významotvorně velmi účinné; zdařilý minimalismus. Každý herec vládí svůj kámen, který je zároveň symbolem i skutečným závažím. (hnedopišská poznámka: podle mě by kameny mohly být ještě o něco větší/těžší, aby byly skutečnou zátěží; případně menší, aby byly skutečným symbolem)

Vtipnost, lehkost, herecká hravost. Poctivá a zdařilá hříčka. (PO)

Poetika nadávání

Na základě textu undergroundového divočáka Milana Kozelky vytvořil soubor Jensena Třása působivé představení Egoniášovo proroctví. Pět účinkujících průběžně ztělesňovalo zhruba dvacítku osobností, které komentovaly vývoj demokracie a zejména kultury po roce 1989; byli mezi nimi jak ti, kdo se z undergroundu dostali k moci, tak ti, kdo v jakémsi undergroundu zůstali, případně si na příslušnost k němu zpětně hráli či jinak k době porevoluční přispívali. Sešli se tu Bondy, Havel, Magor či Knížák s Václavem Klausem nebo Karlem Göttem, což je samo o sobě směs dosti třaskavá. Celý svět se tu postupně stal jednou velkou žlučovitou nadávkou a urážkou – někdy zasluženou, jindy méně (např. básník Petr Hruška) a vyhlídky na budoucí společenský vývoj přetékaly bondyovskou dekadencí, což se zajisté nevylučuje s půvabnou poetičností ani s možností radovat se nad tím, co všechno kdo už tehdy věděl o politickém vývoji, komercializaci a banalizaci kultury nebo obtížnosti hledání autenticity. Kromě dynamiky dané postavami tu naštěstí problikávala ironie, a to ve slovech („Jediný správný hrdinství bude starý dobrý echthrdinství!“) i v pojetí inscenace jako hospodského setkání uklízečů a uklízeček.

Textový obsah tu byl dominantní, divadelní provedení cestu k divákům spíše znesnadňovalo – herci mezi postavami přepínali prostřednictvím různě výrazných a nápaditých gest (v případě Klause též hlasem), ovšem vzhledem k množství postav zabralo velkou část soustředěnosti diváků přemýšlení o tom, jaká postava právě mluví, pokud už si jedinec alespoň část postav vůbec pamatoval. Nadto herci samotní občas nechtěnou gestikulací ztěžovali identifikaci – pravděpodobně si tak Bondy, jehož gesto bylo nejprůprirozenější, přivlastnil i některé cizí výroky, což by nicméně také mohlo mít svůj smysl; kolik jen si Bondy skutečně přivlastnil myšlenek... O to víc však vynikla například čistota telefonátu Karla Kryla s Bondym za doprovodu tří ladně zametajících Petrušek Šustrových. Koneckonců jde o představení magorsky něžné. (MI)

Cesta mezi svobodou a útlakem

Letošní Šrámkův Písek byl tradičně rozmanitý, našli bychom v něm přesto nějaké spojující prvky? Hrlo se techno, kousal se papír (ale nepolykal)... Potěšující byla funkčnost historických inspirací (od antiky přes folklor až k Werichovi a Kozelkovi), ale i netriviální řešení silně aktuálních témat. Řada inscenací se zabývala společenskými normami, jejich legitimitou i nesamozřejmostí, křehkostí důvěry v ně, jejich podobami i (ne)smyslem, autoritami, jež oceňují dodržování norem a trestají neposlušnost... Normy ve smyslu toho, co je „normální“ především v rámci společností určených rolí, mají skrzskrz ambivalentní povahu – činí svět předvídatelnějším, umožňují nám orientaci a nabízejí možnosti svobody, zároveň svobodu omezují a tlačí člověka tam, kde by nejraději nebyl. Reflexe ambivalencí, to by mohl být onen spojovací prvek – pravidla umožňují hru, ale zároveň umožňují vyhrát někomu, kdo vlastně ani nehraje, učíme se odporu k učení, smrt může být sladká i hořká, voda dokáže život očistit i vžít... Ambivalence přitom neznamená, že na všem najdeme něco dobrého i zlého, ale že jsou obě strany neoddělitelně přítomné zároveň. Toto vědomí – naprosto zásadní pro pochopení světa – nám letošní inscenace rozhodně posílily. (MI)

Citáty: nejasnost trvá: V nultém čísle Pískomyla jsme váženým čtenářům předestřeli tajemnou otázku: setkal se někdy profesor Jan Císař s Josefem Váchalem? Za celý víkend se nenašla žádná indicie, která by nám pomohla vrhnout na tuto historickou nejasnost byť i mihotavé světlo. Budeme pokračovat v pátrání a případný výsledek oznámíme na stránkách Šrámkova Písku blog.sramkuvpisek.cz. Budeme Vám nadále vděční za každou stopu.

X+?=!; foto WE

Egoniáš; foto WE

Něco z debat o prožitém (úplnější poznámky z debaty najdete na blog.sramkuvpisek.cz, můžete také použít QR kód):

O nic nepřijedete: Formát tohoto půldeníku nám neumožnil otiskovat bohatší záznamy z debat. Najdete je ovšem snadno na stránce blog.sramkuvpisek.cz (přejete-li si jen seznam debat, zaškrtněte vpravo rubriku „2024 – debaty s lektory“). Pro rychlé otevření příslušného záznamu můžete také použít QR kód.

Kódy debat, o nichž se nám do Pískomyla nevešel ani stručný záznam:

SDRhli: Pustoplna

Dveře dokořán: X+?=?

Jensena Trásá: Egoniášovo prorocství

ANSUV: N8vštěva u malé smrti

D.R.E.D., Náchodsko - Kladsko - Pražsko - Empúsy cumlají němě

Lektoři: PV: Téma rituálu. Vidí propojení s minulým rokem a sestupem do podsvětí. Navzdory skandálu minulý rok nabídli krásu. Dojetí. VČ: Veliké divácké překvapení. Zážitek z překročení kukátkového divadla. Chvillemi nepříjemný zážitek z blízkosti a repetice až k zbláznění. Komicky krátký život. Představení toto téma hmatatelně vystihuje. Rituál, který slouží k tomu, abychom se z toho nezbláznili. TŽ: D.R.E.D. jako komunitní divadlo, které reaguje na atmosféru míst inspirované polským divadlem, kde je citelná snaha o zapojení diváka. Výzva k výběru lepšího prostoru než konvenčního. Napětí s kukátkem je někdy prospěšné, někdy na škodu. Jít na dřev i v hmotě. Nahota není provokace, ale rituál. VH: Citát od divačky po představení: „Tolik bonbónů a mužské přirození najednou jsem neviděla.“ Divadlo pracuje s tělesností - mantra „Lidé obsahují nahotu.“ Diváci vztažení do rituálu, nuceni vnímat. Obsah neomlouvá divadelní nedostatky herců. Škoda, že autor nekomunikuje svou interpretaci. Vyhánění čínoherního divadla z prostoru divadla jako punkové gesto. Důstojné, ale formální prostředky by mohly být důslednější (např. odbítí kentauri). / Plénium: Zážitek. Dekódování skrze krásu a křehkost vůči smrti. Fanoušek divadla D.R.E.D. by rád zažil moment mantry s diváky až na konec, jak tomu bylo loni. Na počátku mu přišla repetice zbytečně dlouhá. Rád by zažil více dotažených kentaurů a méně manter. Zvuk z prostoru divadla učinil v multikino. Hypnotická mantra, šustění. Spokojený divák. Prvodivák měl pocit, že inscenátoři zkouší jeho diváckou trpělivost. Líbila se práce s prostorem - jeviště jako to vnější, hlediště to vnitřní. Oceněná práce s šálami, larvami na jevišti. A poté použití šály jako servírovacího stolu. / Soubor: Zcela mlčí a nechce komentovat. Jeden performer je však dojatý a děkuje za ocenění.

Je to tajný!, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř - Rusalje2022

Plénium: Zaujala slovanská mytologie. Lidovost. Dojmutí válkou. Pochválena výprava - něžná, romantická. Práce se zvukem. Nefungovala tichá hra na sklenici. Představení na představení - pozorování kolegů diváků na druhé straně. Rituál, který se přenesl k divákům blíž, k divákům dál už méně. Unešení scénou a formou věnečků z čerstvě natrhaných živých květů a svícením. / Lektoři: VH: Oceňuje navázání na práci Evy Tálské. Oceňuje velkou rešeršní práci souboru. TŽ: Rád by kontrast ve scénografii, aby se vyhnul přílišné lyrizaci. Připomíná ukrajinský svatek kupala, (letní Slunovrat) - orgie ve vodě jako součást slovanských rituálů. PV: Spokojený, že Josefina (Rusalje) nebyla nahá, nejedla žaby a nevyzývala k orgiím. Promyšlená inscenace. Nabízí prostor k představitosti. Přesná balanc mezi popisností a abstrakcí. Oceňuje hravost. Vypichuje scénický obraz s bubnem, který otáčí a vzniká pochod vojáků. Nůž v chlebu. Práci s prolínáním jazyků. Hra rehabilituje drobná božstva (najády, dryády...). Nevidí v ní jen folklorní rekonstrukci. VČ: Představení aktuální skrze válku na Ukrajině. Vyzvihuje herecké nasazení Josefíny. / Soubor: V textu jde pouze o češtinu (pro porozumění a ukrajinštinu (pro dokreslení atmosféry)). Písně a básně v překladu. Dnes druhé představení s diváky. Jarka Holasová a Josefína spolu pracují od začátku. Vznikalo to od tématu Rusalky přes odborný článek, kde se propojuje ukrajinská Kupala a Svatojánské svátky. Válka a čarování z toho vzniklo při přípravě.

Thea, Svitavy - Modlitba

Lektoři: VH: Komentář k soudobým trendům UI skrze konzervativní (loutkářskou) formu) z pohledu starší generace může působit jako inscenace pro jakékoliv publikum, ale není. Na domácí scéně působí mnohem intimněji. Loutkářské pasáže lze číst jako komiks. TŽ: Překvapený konfliktem UI a světovým názorem. Jde o satiru nebo fatální invetivitu na nás všechny? Rozpaky. Charakter určité degradace, polyfonie společnosti. PV: Nevýhoda hrát mezi soubory D.R.E.D. a Láhor. Soubor ví, co chce sdělovat. Je důsledný. Zkouška tolerance. Estetika a myšlenkový svět, který představení nabízelo, je mu cizí. Ale oceňuje předání myšlenek k úvaze. VČ: Dojetí šedinami, projekce vztahu k rodičům a vlastní práce. / Plénium: Mnoho otázek po interpretaci názorů a scén. Problémy se stereotypem kompozice. Pěkná, ale krátká loutkářská práce. Oproti loňsku posun: toto představení někam směřovalo. Ocenění obrázků vygenerovaných UI, šedé vlasy v záři reflektorů. Degradování VŠ vzdělání? Zdá se v něčem konzervativní, ale mnohem více působí jako spousta klíše aktuálního diskursu bez jiného úhlu pohledu. Pochvala hraní na více scénách. Micky lokalizovaný na stropě a zároveň na ruce a Eva. Strídání částí kvitování i pozitivně. Pasáže loutkové jako bečkový akčňák. Nejlepší bylo zatlučení hřebíků na tříkrát. A využití loutky jako odosobnění se. / LR se táže nakolik je to, že má člověk jiný názor oproti autorům, důležité s ohledem k hodnocení inscenace? / Soubor: Světový názor tvůrce. Matěj měl napsanou hru, tak se do ní pustili. Soubor sice s tvůrcem mluví, ale poslední slovo má režisér. Matěj chtěl vypíchnout to, že umělá inteligence dobře dopadne.

LÁHOR/Soundsystem, Praha - Perfektní den

Plénium: Zábava. Svazující prostor senátu, který se zdá nevýhodný. Oceněná práce v posunutí dál od předchozího představení. Dočistěné. Dialogy jsou jedna věc, ale top je bitka a honička. / Lektoři: VH: Nejvíce překvapený z reakce diváků. Intelektuální humor postavený na dialozích. Absurdita postavená na určitých archetypech. Silný příběh s gradací. Vtažený do příběhu. Vyznění: musíme se žít i s ďábly ve společnosti. Herecky čitelné typy, které jsou neustále zajímavé a dají se pozorovat. TŽ: Po střelbě na FFUK je „obrana“ poměrně aktuální otázka fakultních senátů. Kombinace emocí a držení senátu v určitých parametrech. Promítnutí skutečnosti do představení. Možnost konfrontace se navzájem, sezení v „kotli“ přispívalo k hledání reakcí. Herecké vnímání vzdálenosti. VČ: Nadšená, byť se nezasmála ani jednou, protože ji to děsilo. Strhovalo ji to. Hledala místa, zda tvůrce překročí uvěřitelnost. Užívala si formu hollywoodského herectví. Rytmus. Uspořádání fungovalo také jako rituál. Jednoduchá metafora nablízko ji fascinovala. PV: Celou dobu se smál, jak se mu dlouho nestalo. Napětí a smrtelně vážné téma bylo vzrušující. Oceňuje odvahu inscenátorů vzít si naprosto vážné téma. Metafora v tom, že se ďábelskému ve společnosti ubráníme zdrogováním se. Velkou zprávou je, že Láhor dokáže zahrát i bez Petra Marka. Perfektní zvládnutí. Těšil se na spojení „ďábla“ z rána a tohoto nočního. Zájem o vznik zla. Metafora ďábla Láhoru je, že je byrokrat. (WE)

